

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **Bc. S. M.**, narozený X,
státní příslušnost Ruská federace,
místem pobytu v České republice X,
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. Ing. K. C. P.,
s adresou pro doručování X,

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2020, č. j. MV-64442-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2020, č. j. MV-64442-4/SO-2020, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 2. 2020, č. j. OAM-3862-135/PP-2016 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

území České republiky, a to jednak podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území (výrok I.), a jednak podle ustanovení § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok II.). Žalobce současně požadoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je stíženo několika procesními vadami, které mají za následek nezákonnost a v části i nicotnost rozhodnutí. Žalobce obecně uvedl, že je třeba považovat za nicotné takové rozhodnutí, či jeho část, k jehož vydání nebyl správní orgán příslušný. Dále však již nerozvedl, zda podle jeho názoru ve věci rozhodl nepříslušný orgán, a pokud ano, který tedy rozhodnout dle jeho názoru měl.
3. Dále měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je zčásti nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění skutkových zjištění a závěrů, které (jak lze dovodit z obsahu žaloby) shledává v neodůvodnění, v jakém konkrétním jednání žalobce je spatřováno narušení veřejného pořádku.
4. Žalobce dále vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že při konstatování účelovosti partnerství vycházel toliko ze subjektivního názoru. Závěr o obcházení zákona nemá podle žalobce oporu ve spise, v provedeném dokazování ani v judikatuře správních soudů a má za to, že bylo snahou správního orgánu prvního stupně zamítnout žádost za každou cenu. Žalobce dále namítal, že správní orgány nemohou vycházet z jeho předchozího jednání, ale musí prokázat, že se dopustil obcházení zákona, a to nikoliv kdysi v minulosti. Navíc správní orgány musí prokázat, že v žádosti uplatněné skutečnosti jsou simulované, a také to, že si toho žalobce byl vědom a hodlal tento stav využít při řízení ve svůj prospěch.
5. Žalobce poukazoval na to, že pokud pobýval na území nelegálně, stalo se to již před několika lety, a tato skutečnost nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti, když mu navíc bylo následně správní vyhoštění zrušeno proto, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tato chyba správních orgánů pak byla přičítána k tíži účastníka řízení.
6. Napadené rozhodnutí trpí dle žalobce vadami v právním posouzení zjištěného skutkového stavu, neboť právní závěry neodpovídají skutkovým zjištěním. Nesprávnost právního posouzení shledává žalobce ve skutečnosti, že správní orgány nesprávně definovaly pojem závažné porušení veřejného pořádku, a tuto svou definici nesprávně aplikovaly na jednání žalobce. Žalobce podotkl, že i kdyby jeho minulost byla natolik problematická, muselo by se jednat o závažné narušení veřejného pořádku. Má za to, že žalovaný zaměňuje pojem veřejný pořádek s obecnými normami morálky, pokud dochází k závěru, že porušením jakékoli právní normy a dokonce i norem mimoprávních (morálka) dochází k narušení veřejného pořádku. Nelze po jakémkoli subjektu práva spravedlivě ze strany orgánu státní správy požadovat striktní dodržování všech pravidel, a případné jakékoli porušení platných norem sankcionovat. Podstatná část žaloby pak obsahuje výklad pojmu veřejný pořádek, kdy žalobce za podpory Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice č. 2004/38/ES“), zejména pak čl. 27 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věty druhé, zdůrazňuje, že jednání osoby kvalifikované jako trestný čin nelze samo o sobě považovat za porušení veřejného pořádku. Proto pod pojem veřejný pořádek v rovině trestněprávní nespádají veškeré trestné činy, ale pouze ty mimořádné závažnosti. Dále žaloba obsahuje řadu odkazů na rozhodnutí Evropského soudního dvora, ovšem bez jakékoli argumentační souvztažnosti k danému případu.

7. Dále žalobce vytýká žalovanému, že v popisu skutkových zjištění uvedl, že byl žalobce odsouzen za správní vyhoštění, ačkoli žalobce se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.
8. Opět obecným poukazem na nezbytnost vzít v úvahu i dopad správního vyhoštění na základní práva, zejména právo na respektování rodinného života, zakotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, lze dovodit, že žalobce namítá nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Konkrétní skutečnosti, vztahující se k dané věci a jeho osobě však žaloba postrádá.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná vyslovila nesouhlas s žalobou a navrhla její zamítnutí. Plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když některé námitky byly vzneseny již v průběhu odvolacího řízení a žalovaná se s nimi v napadeném rozhodnutí již vypořádala. Na závěrech v napadeném rozhodnutí vyjádřených setrvala. K žalobní argumentaci žalobce poukázala na obecnost námitek a na to, že v některých bodech se žalobní tvrzení zcela míjí se skutečným stavem věci (např. v části, v níž žalobce popisuje skutky, za něž byl odsouzen).
10. Jestliže žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pak má žalovaná za to, že se jedná o obecnou námitku, přičemž z napadeného rozhodnutí jednoznačně plynou důvody, pro které byla žádost žalobce zamítnuta. Pokud jedním z důvodů byla existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pak bylo současně uvedeno, že narušením veřejného pořádku je v daném případě míněno odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kdy byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v trvání devíti 9 měsíců se zkušební dobou na 30 měsíců (zkušební doba končila 15. 10. 2021).
11. Pokud jde o žalobcem vytýkaný nesprávný výklad pojmu veřejný pořádek, pak žalovaná setrvala na svém právním názoru, že aktuálnost hrozby závažného narušení veřejného pořádku je primárně dána jeho opakovaným porušováním právních předpisů České republiky, přičemž protiprávní jednání žalobce bylo zhodnoceno jako aktuální a závažná hrozba pro veřejný pořádek směřující proti zájmům chráněným zákonem. Provinění ze strany žalobce byla zjištěna na základě pravomocných rozsudků, kterými byl uznán vinným ze spáchání trestných činů uvedených v napadeném rozhodnutí.
12. Namítal-li žalobce, že závěr správních orgánů o účelovosti registrovaného partnerství byl pouze subjektivní, pak žalovaná konstatovala, že tento závěr byl podepřen zjištěnými skutečnostmi, které byly uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a současně byl odůvodněn závěr o pochybnostech o skutečném naplnění registrovaného partnerství. Navíc byl tento závěr podepřen i odůvodněním rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2018, č. j. 27 T 68/2017 – 136, v němž trestní soud vyslovil názor, že uzavření registrovaného partnerství mezi žalobcem a L. H., bylo pouze účelovým krokem.

K námitce žalobce, že správní orgán nemůže vycházet z jeho předchozího jednání, ale musí prokázat, že se žalobce dopustil obcházení zákona v rámci řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, a nikoliv kdysi v minulosti, žalovaná uvedla, že zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že žalobce a partner L. H. dlouhodobě vedou oddělené životy. Má za prokázané, že záměrem žalobce není žít v registrovaném partnerství s partnerem L. H., který již rok a půl před vydáním napadeného rozhodnutí žil a pracoval v Nizozemí, ale je to výkon zaměstnání na území České republiky.

13. K námitce žalobce o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života žalovaná uvedla, že žalobce ve správním řízení nikterak netvrdil, že zamítnutí žádosti bude mít negativní důsledek v různých oblastech života žalobce (např. zda a z jakého důvodu dojde k zpretrhání jeho vztahu s partnerem, jakým způsobem povinnost vycestovat z území zasáhne do jeho života a života jeho partnera, např. i s ohledem na ekonomické dopady).

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas ve svém vyjádření k žalobě, a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Vzhledem k tomu, že žalobcem namítaná (v obecné rovině) nicotnost napadeného rozhodnutí, spočívající v tom, že vydání napadeného rozhodnutí nespadlo do působnosti žalované, která, pokud by byla zjištěna, představuje nejzávažnější a nezhojitelnou vadu rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), zabýval se soud nejprve důvodností této námítky. Dlužno dodat, že žalobce ani konkrétně neuvedl, z jakého důvodu byly správní orgány nepřislušné k projednání jeho žádosti a které tedy měly být dle jeho názoru správními orgány příslušnými.
18. Působnost ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

upravuje v zákoně o pobytu cizinců ust. § 165. Toto ustanovení pak v písm. j) svěřuje rozhodování o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, rozhodnutí o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu Ministerstvu vnitra, konkrétně odboru azylové a migrační politiky.

19. Jestliže v posuzovaném případě rozhodovalo o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, jakožto správní orgán prvního stupně, pak ve věci rozhodoval správní orgán, který byl k takovému rozhodnutí podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců příslušný. Napadené rozhodnutí k odvolání žalobce vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je příslušná projednat odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podle § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů soud shrnuje, že napadené rozhodnutí namítanou nicotností netrpí.
20. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány neodůvodnily, v jakém konkrétním jednání žalobce shledaly narušení veřejného pořádku. Vzhledem k tomu, že jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu, musel by se soud touto otázkou ostatně zbývat i sám z úřední povinnosti. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80).
21. V daném případě nejprve správní orgán prvního stupně shrnul skutková zjištění, z nichž vyplynulo, že žalobce byl v ČR opakovaně pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. V případě prvního odsouzení v roce 2014 mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce, podmíněně odloženého na zkušební dobu v trvání dvanácti měsíců, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu v trvání dvanácti měsíců, pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Protože žalobce nerespektoval zákaz řízení, dopustil se dalšího přečinu, a to maření výkonu úředního rozhodnutí, za který byl v roce 2015 odsouzen. Ani poté se však žalobce nepoučil a dopustil se dalšího úmyslného přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání, když nerespektoval rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-409148/ČJ-2015-000022 ze dne 14. 12. 2015, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2016, a jímž mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v trvání 9 měsíců. Právě v těchto jednáních žalobce shledal správní orgán prvního stupně narušení veřejného pořádku s tím, že se jedná s ohledem na charakter přečinů a nerespektování udělených sankcí a rozhodnutí policie a správních orgánů o narušení veřejného pořádku závažné. Při posuzování, zda lze jednání žalobce podřadit pod pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ vzal v úvahu, že žalobce prokazuje opakovaně neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2As 78/2006, podle něhož je „neúcta k veřejnému právu ČR sama o sobě u jedince jevem obvykle spíše trvalým než jednorázovým“. Společenská nebezpečnost jednání spočívá v narušení zájmu na ochraně lidských životů. Žalovaný pak k odvolání žalobce podpořil závěry správního orgánu prvního stupně a doplnil, že je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když byl opakovaně odsouzen a nápravu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřinesly ani tresty uložené rozsudky soudů ze dne 18. 2. 2014 a 20. 5. 2015. Žalovaný zdůraznil, že trestnou činností účastníka řízení k závažnému narušení veřejného pořádku v minulosti došlo tím, že se dopustil jednání představujícího skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Právě recidiva v případě účastníka řízení zakládá onu důvodnou obavu, že žalobce bude v totožném protiprávním jednání pokračovat.

22. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí proto, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
23. Správní orgány obou stupňů, jak je uvedeno v bodě 21. tohoto rozsudku, do odůvodnění svých rozhodnutí promítly své úvahy, které je vedly k obavám před hrozbou narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Posoudily přitom veškeré právně významné skutečnosti a žalovaná pak zcela jednoznačně vysvětlila žalobci, z jakého důvodu shledává jeho námitky ohledně této otázky nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že správní orgány

zcela jednoznačně uvedly, v jakém chování žalobce shledávají narušení veřejného pořádku (v opakovaném páčání trestné činnosti aniž by jej od takového jednání odradila předchozí potrestání) je třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

24. V návaznosti na již vypořádanou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zabýval se soud dále tím, zda byly úvahy správních orgánů správné, a zda skutečně lze s ohledem na skutková zjištění dospět k závěru o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a že je tudíž naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 v návaznosti na § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
25. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2010. Dne 15. 3. 2016 podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v tiskopise žádosti v kolonce účel pobytu na území žalobce uvedl „rodinný“. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. 2. 2014, sp. zn. 5T 15/2014, uznán vinným z přečinu dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (ohrožení pod vlivem návykové látky) a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody a zákaz řízení motorových vozidel. Následně byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2015, sp. zn. 32 T 135/2014, uznán vinným z přečinu dle § 337 odst. 1a trestního zákoníku, když řídil přes zákaz motorové vozidlo. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2018 byl žalobce pravomocně odsouzen k podmíněčnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, konkrétně skutkem, že nejméně v době od 20. 3. 2016 do 21. 9. 2017 pobýval v Teplicích a v Ústí nad Labem, přestože věděl, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-409148/ČJ-2015-000022 ze dne 14. 12. 2015, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2016, mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců.
26. Vzhledem k tomu, že předmětné správní řízení bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zák. č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, tedy přede dnem 14. 8. 2017, bylo třeba na daný případ aplikovat příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců v znění účinném do 14. 8. 2017 (k tomu srov. čl. II., odst. 1. přechodných ustanovení zák. č. 222/2017 Sb.).
27. Ve smyslu § 87e odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vztahují obdobně důvody uvedené v § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
28. Podle § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítne ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
29. V daném případě je žalobce toho názoru, že jeho jednání (popsané v bodě 25. tohoto rozsudku) nedosahuje takové intenzity, že by jím mohl narušit veřejný pořádek závažným způsobem a nesouhlasí s výkladem tohoto pojmu obsaženým v odůvodněních správních rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Zákon o pobytu cizinců odkazuje na institut *veřejného pořádku* v řadě svých ustanoveních – například lze uvést opakované závažné narušení veřejného pořádku jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu [§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], závažné narušení veřejného pořádku jako možný důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny [§ 46a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců] či jako možný důvod pro zrušení platnosti modré karty [§ 46f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], narušení veřejného pořádku v minulosti či existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jako důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu [§ 75 odst. 2 písm. f) a g) zákona o pobytu cizinců], závažné narušování veřejného pořádku jako důvod pro ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie [§ 87f odst. 3 písm. d) téhož zákona], existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek jako důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu [§ 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) téhož zákona].
31. V některých případech váže zákon o pobytu cizinců aplikaci výhrady veřejného pořádku na opakované závažné narušení veřejného pořádku v minulosti (viz např. důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu); jindy podmiňuje užití této výhrady aktuálním narušováním veřejného pořádku (důvod pro ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území). V některých případech postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu (např. důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, jako tomu ostatně bylo v nyní projednávané věci). Způsoby, jakými zákon o pobytu cizinců s výhradou veřejného pořádku pracuje, jsou různé a rovněž smysl a účel této výhrady je v kontextu toho kterého ustanovení různý.
32. Potřebu zohledňovat celkový smysl právní úpravy, včetně konkrétního ustanovení, v jakém je tato výhrada použita, ale také rozdílné okolnosti vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, zdůraznil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS; v tomto usnesení se přitom zabýval rovněž výkladem pojmu *veřejný pořádek* ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců. Rozšířený senát tedy řešil primárně existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jako důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti dospěl k závěru, že za narušení veřejného pořádku lze považovat takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
33. Je mimo jakoukoli pochybnost, že jedním ze základních zájmů společnosti je život a zdraví občanů. Tento základní zájem žalobce narušil tím, že řídil pod vlivem návykových látek a byla jen shoda náhod, že nedošlo k přímému ohrožení lidského života či zdraví. Přestože za účelem eliminace tohoto nebezpečí bylo v rámci uloženého trestu žalobci zakázáno řídit motorová vozidla, žalobce toto nařízení zcela ignoroval a přes zákaz znovu usedl za volant. Že je žalobce v páčání trestné činnosti recidivistou a že nedbá uložených trestů a tyto pro něho nejsou dostatečnou výstrahou před páčáním další trestné činnosti, svědčí poslední odsouzení žalobce za maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní. Žalovaná zjištěné skutečnosti zhodnotila a konstatovala, že žalobce je stále tzv. v podmínce a nelze konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, a k tomu doplňuje, že citovaná odsouzení žalobce poskytují

dostatečnou indicii svědčící o povaze a osobnosti žalobce a jeho vztahu k území, na kterém se nachází a k právním normám tohoto území, která opakovaně porušuje. Rovněž dle názoru soudu je existence obav, že i do budoucna bude žalobce závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, zcela konkrétně dána. Vždyť během pouhých osmi let, v nichž se zdržoval na území České republiky, stanul třikrát před trestním soudem a byl odsouzen za přečiny, které spáchal. Navíc posledního přečinu se dopustil poté, kdy podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Soud má za to, že správní orgány v posuzovaném případě správně aplikovaly na posuzovanou konkrétní situaci neurčitý právní pojem - *veřejný pořádek* - správně ji zhodnotily a dospěly ke správnému závěru, že zjištěný skutkový stav může být subsumován pod rozsah tohoto pojmu. Závěru správních orgánů, že žalobce narušuje veřejný pořádek, a že tak činí závažným způsobem, proto nelze, dle názoru soudu, ničeho vytknout. Z uvedených důvodů soud shledal námitku týkající se neexistence důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nedůvodnou.

34. Soud si je pochopitelně vědom toho, že citované ustanovení § 87e odst. 1 [ve spojení s § 87d odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], na jehož základě správní orgány zamítly žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu v nyní posuzované věci, je jedním z ustanovení, které do českého právního řádu přímo transponuje čl. 27 směrnice 2004/38/ES – k tomu přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, jehož aplikace na daný případ se žalobce dovolává. Zmiňovaný čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES přitom mj. stanoví, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti. I Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí judikoval, že posuzování přiměřenosti není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, nebo ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-39). Bylo proto třeba posuzovat rovněž posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
35. V daném případě správní orgány obou stupňů to, zda bude jejich rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život žalobce přiměřené či nikoli, skutečně posuzovaly, a to přesto, že žalobce nikterak netvrdil ani neprokazoval, že jsou na jeho straně dány okolnosti, pro něž by bylo možno dovodit nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jeho registrované partnerství s L. H. bylo pouze účelové (tato otázka řešená v souvislosti s existencí dalšího důvodu pro zamítnutí žádosti bude rozvedena v další části tohoto rozsudku) a žádné jiné vazby (citové, kulturní ani společenské) žalobce na území České republiky nemá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„uzavření účelového manželství je v rozporu s právní úpravou v České republice, a takto formálně uzavřený sňatek nemůže být důvodem pro povolení k pobytu. Jestliže správní orgán dospěje k závěru, že cizinec uzavřel sňatek účelově s cílem získat povolení k pobytu, pak zamítavé rozhodnutí nemůže být nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.“* Otázku přiměřenosti dopadů pak žalovaný uzavřel tak, že *„správní orgán I. stupně plně respektoval rodinný a soukromý život účastníka řízení, jakožto i jeho právo na spravedlivý*

proces.“

36. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohledňují správní orgány v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Povinností správních orgánů není všechna tato kritéria v rozhodnutí vyjmenovat a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, *„pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“*
37. Z uvedeného je zřejmé, že pokud se správní orgány obou stupňů zabývaly přiměřeností dopadů svých rozhodnutí tak, jak uvedeno v bodě 35. tohoto rozsudku, přičemž explicitně nezmínily věk a zdravotní stav žalobce, avšak posuzovaly ji z hlediska závažnosti protiprávního jednání žalobce, povahy a pevnosti jeho „rodinného“ stavu s partnerem, jakož i z hlediska jeho společenských, kulturních a ekonomických vazeb, pak jejich postupu nelze ničeho vytknout. Závěry, které oba správní orgány ohledně přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce učinily, považuje soud za správné a zcela se s nimi ztotožňuje, neboť i soud má za to, že pokud snad k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze tento zásah vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený.
38. Nad rámec uvedeného soud zdůrazňuje, že žalobce ukončil se svým registrovaným partnerem společné soužití několik měsíců po jeho uzavření. Od roku 2016 tedy společně nežijí, nejsou na sobě nikterak ekonomicky závislí, neboť se vzájemně finančně nepodporují, nemají společný majetek, partner žalobce žil a pracoval v době rozhodnutí rok a půl v Nizozemí a nemá zájem se na území České republiky k žalobci vrátit. Žalobce pobýval v přízpusobené dodávce, tedy ani bratr žalobce a jeho rodina (manželka a syn), kteří jako jediní příbuzní žijí na území České republiky, neposkytují žalobci žádné zázemí. Nelze proto dovodit, že nevyhovění žádosti žalobce by mohlo mít s ohledem na jeho rodinné vazby v České republice nepřiměřený dopad. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení nebylo žalobcem tvrzeno žádné zdravotní omezení, lze konstatovat, že žalobcův věk a jeho zdravotní stav poskytují dostatečnou záruku pro jeho bezproblémovou adaptaci na další život buď v zemi původu, či v zemi k jejíž příslušnosti se nyní hlásí (Ruská federace).
39. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že správní orgány učinily správný závěr, že v osobě žalobce a jeho jednání existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž negativní rozhodnutí o jeho žádosti nepředstavuje s ohledem na zjištěné skutečnosti nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, a proto bylo na místě žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout, tak jak správním orgánům ukládá ust. § 87e odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
40. Dále soud zkoumal správnost závěru správních orgánů, že byl naplněn i další důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, k němuž správní orgány přistoupily, a to podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitku, že

správní orgány při svém závěru o účelovosti registrovaného partnerství žalobce a L. H. vycházely ze subjektivního názoru, nemajícího oporu ve správním spise a judikatuře správních soudů přitom neshledal důvodnou, neboť opak je pravdou.

41. Česká republika pokládá registrované partnerství z hlediska zákona o pobytu cizinců za rovnocenné sezdáním párům. Proto je třeba partnerovi přiznat pobyťová práva za stejných podmínek, jaké platí pro manžela (manželku). Současně je třeba i v případě registrovaného partnerství postupovat podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy zamítnout žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud uzavřel registrované partnerství účelově.
42. V rámci žádosti podle § 87b zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen předložit náležitosti uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení. Žadatel nemusí aktivně dokazovat skutečný záměr sledovaný uzavřením manželství; stačí, pokud prokáže jeho existenci. Chce-li správní orgán žádost zamítnout z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, leží důkazní břemeno na něm (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. 5 Azs 89/2015-30, a ze dne 23. 11. 2017, č. 7 Azs 326/2017-21).
43. Právní úprava zákona o pobytu cizinců vychází z práva EU (§ 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Správní orgány i soudy proto při posuzování účelovosti manželství vychází nejen ze směrnice 2004/38/ES, ale také ze sdělení Komise ze dne 2. 7. 2009, KOM(2009) 313, které v kapitole „4.2. Účelové sňatky“ uvádí dva soubory indikativních kritérií, jež poukazují na to, že zneužití práva uzavřením účelového manželství je v daném případě spíše nepravděpodobné, nebo naopak spíše pravděpodobné. Jako inspirace mohou správním orgánům posloužit i jednotlivé faktory plynoucí z čl. 2 rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997, č. 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43).
44. Současně však platí, že správní orgány nemohou posouzení případu odvíjet pouze od kritérií vytyčených výše uvedenými nezávaznými akty. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně upozornil, že výše zmíněná kritéria je nutné považovat pouze za podněty pro zahájení vyšetřování, nikoliv za faktory, z nichž lze automaticky vyvozovat závěry či výsledky dalšího šetření. Naplnění některých indikativních kritérií či faktorů proto není bez dalšího důvodem pro závěr, že manželství bylo účelové, ale má vést správní orgán k tomu, aby podnikl další kroky, které podezření potvrdí nebo vyvrátí. Všechny skutečnosti týkající se sporného vztahu musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, jež svědčí ve prospěch cizince (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, a ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21).
45. Za účelově uzavřené manželství je možné označit pouze takové, které je uzavřeno výlučně za účelem získání pobyťového oprávnění (srov. bod 28 odůvodnění směrnice 2004/38/ES). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobyťového oprávnění a na úmysl vést společný manželský život.
46. Další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015-38 a ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40) poukázala na to, že zákon o pobytu cizinců vychází z vyvratitelné domněnky, že manželství mezi cizincem a občanem EU je manželstvím řádným, neuzavřeným ve snaze obejít zákon. Správní orgán nemůže Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v případě podezření, že by se mohlo jednat o účelově uzavřené manželství, vybírat pouze ty skutečnosti, které svědčí pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Musí naopak nestranně posoudit skutečnosti svědčící pro i proti tomuto závěru. V případě pochybností musí dát přednost závěru, že manželství účelově uzavřeno nebylo. V odůvodnění rozhodnutí pak musí správní orgán jasně a přezkoumatelně vysvětlit jednak, co vyvolalo pochybnosti o řádnosti manželství, jednak jaké všechny skutečnosti během řízení zjistil, které z nich hovoří ve prospěch závěru, že se jedná o řádné manželství, a které naopak proti tomuto závěru. Teprve na základě těchto úvah pak může správní orgán ve věci rozhodnout a v případě, že se mu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství.

47. V posuzovaném případě provedl správní orgán prvního stupně (a to zejména s ohledem na délku řízení a opakované zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení) poměrně rozsáhlé dokazování, a to jak opakovanými pobytovými kontrolami, opakovanými výsledky obou registrovaných partnerů, výsledkem matky partnera žalobce a rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 27 T 68/2017 — 136 (dále též jen „trestní rozsudek“). Po jejich zhodnocení shledal, že uzavření registrovaného partnerství bylo pouze účelovým krokem. Žalovaná k odvolacím námitkám žalobce uvedla, že správní orgán prvního stupně posoudil okolnosti případu zcela s judikaturou citovanou v napadeném rozhodnutí. Skutková zjištění žalovaná shrnula a učinila tyto závěry: *„Jak vyplývá z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 23. 1. 2020, partner žalobce L. H., je dlouhodobě v Nizozemí. Naposledy se partneri viděli na jaře 2019, přičemž tito spolu komunikují přes sociální síť jednou týdně zhruba 5 -10 minut. Přesnou adresu pobytu svého partnera účastník řízení nezná, odděleně žijí tímto způsobem již tři roky. Zjevné je rovněž to, že partneri spolu nesdílejí žádné informace týkající se svých financí. Komise je toho názoru, že odjezd partnera L. H. do Nizozemí a trvalé odloučení obou partnerů nepochybně svědčí o nevěrohodnosti jejich vztahu, neboť svazek dvou osob, které spolu nežijí již tři roky společně, navzájem se nevyživují, nestýkají se, nelze označit za svazek partnerský, tak jak je chápán českými občany a definován českými právními normami. Komise hodnotí, že takové tvrzení podpořil správní orgán I. stupně dalším šetřením, a to pobytovou kontrolou v místě hlášeného pobytu účastníka řízení ze dne 27. 11. 2019, provedenou Odborem cizinecké policie, oddělením pobytových agend Ústí nad Labem. Jak vyplynulo z pobytové kontroly, na hlášené adrese účastníka řízení a partnera L. H., byl zjištěn panelový dům, kde na zvonku u vchodových dveří bytu je jmenovka M. — N. T., a dle předložených fotografií policejní hlídkou na prověřované adrese L. H. nikdo nezná. Komise zastává názor, že na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně správně vyvodil závěr, že lze jednoznačně konstatovat, že účastník řízení a jeho partner spolu fakticky partnerský život nevedou, a dospěla tak k přesvědčení, že registrované partnerství účastníka řízení a pana L. H. nebylo uzavřeno jako trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví vzniklé způsobem stanoveným zákonem č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů v platném znění, ale hlavním cílem tohoto počínu bylo získání povolení k pobytu cestou obejití a zneužití zákona. Jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 9. 2018, č. j. 27 T 68/2017 — 136, který se součástí spisového materiálu, soud na základě provedeného dokazování v hlavním líčení (výpovědi účastníka řízení a svědka L. H.) a hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu, nejenže dospěl k závěru o vině obžalovaného M., ale jednoznačně vyslovil názor, že uzavření registrovaného partnerství mezi účastníkem řízení a L. H., bylo pouze účelovým krokem.“*

48. Z trestního rozsudku pak žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala z bodů 17. až 20. a 25., že „obžalovaný se k jednání, které mu bylo podaným návrhem na potrestání kladeno za vinu, doznal, když výslovně uvedl, že o vyhoštění z České republiky ví, nepamatuje si přesně toto rozhodnutí, ale všechny písemnosti dostal. Rozhodnutí o vyhoštění z prosince 2015 mu bylo doručeno. Komunikoval o tom se svým právním zástupcem. Pokud obžalovaný vysvětloval pohnutky svého jednání tím, že z České republiky neodjel, protože zde má rodinu, pobývá tady dlouho a neumí si představit život někde jinde, ani v Ázerbájdžánu, kde tento důvod sdělil jako první, teprve následně své jednání odůvodňoval svojí nestandardní sexuální orientací, soud konstatuje, že uvedené skutečnosti nemohou obžalovaného z protiprávního jednání vyvinít. Přestože tato skutečnost bez vlivu na posouzení věci, soud považuje za nezbytné zdůraznit, že na základě provedeného dokazování nabyt přesvědčení, že uzavření registrovaného partnerství mezi obžalovaným a L. H., nar. X, bylo pouze účelovým krokem. K tomuto závěru vedou soud obsahy výpovědí obžalovaného a svědka H., zejména skutečnost, že nežijí ve společné domácnosti, přičemž oba tuto skutečnost odůvodnili zcela nelogicky tím, že na společné bydlení nemají finanční prostředky. Logicky by však dle názoru soudu v takovém případě byl postup zcela opačný, tedy společné bydlení a společné nesení nákladů na bydlení a na uspokojování životních potřeb. Nelze přihlídnout, že svědek H. se ve své výpovědi nedokázal vyjádřit k tomu, kde v současné době obžalovaný v Praze pracuje, dle jeho tvrzení za ním do práce v Praze nechodí. Zůstává tek nezodpovězenou otázkou, kde se spolu obžalovaný s jeho partnerem v Praze vídají, když logické by opět bylo, že by se minimálně v části případů, kdy svědek H. měl dojíždět za obžalovaným do Prahy, setkali právě v zaměstnání obžalovaného. Pokud oba jmenovaní vstoupili do partnerství 23. 03. 2016, není podle názoru soudu náhoda, že se tak stalo o dva dny později, než měl obžalovaný dle rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 12. 2015, č. j. KRPA-409148-29/ČJ-2015-000022, které nabylo právní moci dne 19. 02. 2016, vycestovat z území České republiky (21. 03. 2016). Jakkoliv z dokladu o registrovaném partnerství ze dne 23. 03. 2016 plyne, že obžalovaný vstoupil do registrovaného partnerství s L. H., nar. X, jak soud shora odůvodnil, zjevně se nejedná o stálý partnerský svazek, soud má zásadní pochybnosti o důvodech prohlášení o vstupu do registrovaného partnerství...“.
49. K odvolací námitce žalobce, že bylo povinností správního orgánu prvního stupně prokázat přímý úmysl k získání pobytového oprávnění, žalovaná uvedla, že ten tak učinil, když z provedených důkazů zjistil, že partneři spolu nežijí a nemají společné finance, v řízení nebyly zjištěny žádné osobní kontakty partnerů před uzavřením jejich registrovaného partnerství ani aktuální osobní komunikace mezi partnery. Jako podpůrný důkaz o účelovém partnerství zmínila žalovaná skutečnost, že se L. H. osobně nedostavil k podání svědecké výpovědi, k níž byl předvolán na den 25. 11. 2019. Žalovaná dále zdůraznila, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce žije s partnerem tři roky izolovaně, nesdílí s ním žádnou oblast společného života, a vzala za prokázané, že záměrem žalobce ani do budoucna není žít v registrovaném partnerství s partnerem L. H. v Nizozemí, ani s ním pobývat na území České republiky. Žalovaná zdůraznila, že v projednávaném případě nejsou pochybnosti o tom, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když byl v rámci řízení doložen doklad o registrovaném partnerství. Nicméně, zjištěné skutečnosti tvoří ucelený řetězec, potvrzující, že posuzovaný partnerský vztah byl uzavřen s cílem obejít zákon. Pokud žalobce v odvolání namítal, že nelze rovněž vyloučit možnost navázání reálného a

trvalého vztahu s občanem Evropské unie, ať již v České republice nebo v zahraničí, kdy se po letech může se svým partnerem vrátit zpět na území České republiky, žalovaná konstatovala, že reálný a trvalý vztah účastníka řízení k partneru L. H. na území České republiky nebyl během správního řízení nijak prokázán, a současně zdůraznila, že při hodnocení žádosti účastníka řízení je nutné považovat za relevantní skutkový stav v době vydání rozhodnutí.

50. I při soudním přezkumu je nutné vycházet z toho, že otázka účelově uzavřeného manželství je otázkou skutkovou. To znamená, že soud musí v rámci žalobních bodů přezkoumat napadené rozhodnutí a zároveň pečlivě zjišťovat, zda správní orgán dostal své povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit, tedy mj. zda řádně zjistil skutkový stav a zohlednil v rozhodnutí všechny zjištěné skutečnosti. Aby soud dostal této své povinnosti, považuje za důležité shrnout skutkový stav ohledně otázky účelovosti uzavřeného registrovaného partnerství, vyplývající ze zjištění učiněných zejména správním orgánem prvního stupně.
51. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 12. 2015, č. j. KRPA-409148/ČJ-2015-000022, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 2. 2016. Dne 23. 3. 2016 vstoupil žalobce s L. H. do svazku registrovaného partnerství. Přestože žalobce tvrdil, že udržuje vztah s L. H. již od konce roku 2014, nepoužil tuto skutečnost svědčící v jeho prospěch při sepsu protokolu dne 9. 10. 2015 v řízení o správním vyhoštění. Matka L. H. uvedla, že jí nebyla známá sexuální orientace jejího syna – dříve se mu líbila děvčata (což sám také ve své výpovědi potvrdil) – a syn jí s žalobcem nikdy nenavštívil. Vyslovila přesvědčení, že jejich partnerství nebylo uzavřeno z lásky, vždy se k sobě chovali jako kamarádi, pracovali společně v „kebabu“, odkud žalobce také zná. Dále z provedeného dokazování (zejména pobytových kontrol a výsledků obou partnerů) vyplynulo, že v době uzavření registrovaného partnerství žili oba partneři společně na adrese X, od počátku roku 2017 však společně nežijí, dle jejich vysvětlení proto, že neměli finanční prostředky na placení společného nájmu. L. H. žil po určitou dobu u své matky, poté začal bydlet se Z. T., od počátku roku 2019 žije v Nizozemí, kde pracuje a nemá zájem vrátit se na území České republiky. Žalobce pobýval u svého bratra, v jeho autě, ve své dodávce, různě u kamarádů v Praze či Mladé Boleslavi. Při posledním výsledku v lednu 2020 uvedl, že je zaměstnán na základě vízového štítku v Praze v hotelu jako recepční a přespává v hostelu.
52. Jedinou skutečností, která by mohla svědčit ve prospěch neúčelovosti registrovaného partnerství, je společné soužití žalobce a L. H. v bytě v Teplicích, které trvalo zhruba jeden rok. Nicméně tato skutečnost ve světle dalších důkazů a zjištění nesvědčí závěru, že žalobce a L. H. byli partnery ve smyslu zákona č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tedy že žili ve společném bytě s úmyslem vytvořit trvalé společenství. Jednak tento způsob života, tj. soužití s jinými kamarády ve společném bytě, byl pro oba zcela běžný, neboť před tím i potom přebývali (ovšem každý samostatně) u svých kamarádů. Jednak proto, že lze pochybovat o tvrzené sexuální orientaci L. H., který dle svého tvrzení a výpovědi jeho matky vyhledával kontakty se ženami. Jednak proto, že při výsledcích se rozcházel jejich popis rozhodných událostí týkající se jejich společného soužití (datum a okolnosti seznámení, jejich rozhodnutí o uzavření registrovaného partnerství, datum uzavření registrovaného partnerství, počátek a ukončení společného soužití), přičemž neznali, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedli nesprávně důležité osobní informace druhého z partnerů (týkající se druhu studia, používání levé či pravé ruky, výkonu práce po ukončení společného bydlení apod.). A konečně i proto, že v okamžiku nedostatku finančních prostředků, který jim zamezil splácet společný byt, neřeší tuto situaci společně, ale každý si jde v podstatě svou cestou. Každý si samostatně najde pro sebe bydlení, v případě získání finančních prostředků z výkonu různých pracovních činností zaopatřuje každý sám pouze sebe, o druhého a jeho aktuální potřeby nejeví žádný zájem a starost.

53. Ze všech provedených důkazů tedy vyplývá, že žalobce ani jeho partner L. H. od doby, kdy ukončili společné soužití ve společném bytě, nevedou společný život, nestýkají se, žijí odděleně, což vysvětlují nedostatkem finančních prostředků, přičemž ani jeden z nich nečiní žádné kroky k tomu, aby své společné soužití obnovili. Žalobce sice tvrdí, že má zájem odjet za partnerem do Nizozemí, avšak ani neví, kde tento pracuje a jaká je adresa jeho pobytu. Veškeré tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobce neuzavřel registrované partnerství s L. H. za účelem vytvořit trvalé společenství, které představuje relevantní a zásadní charakteristiku registrovaného partnerství (k tomu srov. § 1 zák. č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů), ale že žalobce uzavřel registrované partnerství zcela účelově s jediným cílem – získat povolení k přechodnému pobytu. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že v době podání projednávané žádosti žil žalobce s L. H. ve společném bytě, neboť tento způsob života, jak je uvedeno výše, nebyl pro žádného z nich výjimečný. Po rozdělení však o sobě téměř nic nevědí, nezajímá je osud toho druhého, nestarají se vzájemně o sebe, v případě potřeby nezajišťují jeden druhému obživu, naopak v okamžiku kdy jim nepostačovali finanční prostředky pro společné soužití, tak se oddělili a ponechali jeden druhého svému osudu. Takový způsob „soužití“ rozhodně nesvědčí o opravdovosti trvalého partnerského vztahu.
54. Soud má rovněž za to, že nejen že jsou v žádosti uplatněné skutečnosti simulované, ale současně přisvědčuje správním orgánům, že si toho žalobce byl vědom a hodlal tento stav využít při řízení ve svůj prospěch. Pokud žalobce svým jednáním sám naoko uzavřené registrované partnerství vyvolal, musel si být i vědom toho, že se jedná o uplatnění simulovaných skutečností. Skutečnost, že se uplatněním simulovaných skutečností snažil využít ve svůj prospěch, odůvodnila žalovaná za použití odůvodnění trestního rozsudku, že žalobce *„pobýval na území České republiky nelegálně, ačkoliv dne 19. 2. 2016 bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Komise doplňuje, že k uzavření registrovaného partnerství došlo dne 23. 3. 2016, tedy snaha o získání povolení k pobytu v České republice je motivována i rozhodnutím o správním vyhoštění.“* Ani tomuto závěru nelze ničeho vytknout.
55. Jestliže za popsání skutkového stavu dospěly správní orgány k závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rovněž z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pak se soud s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Soud má rovněž za to, že správní orgány dostaly povinnosti, neboť řádně zjistily skutkový stav, zohlednily v rozhodnutí všechny zjištěné skutečnosti a svá rozhodnutí řádně odůvodnily.
56. K další námitce žalobce, kterou není možno přeformulovat a proto je na místě ji včetně zvýrazněných částí ocitovat: *„To znamená, že žalobce se dopustil Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., za což byl odsouzen podle § 337 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložil* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. *nikoliv za správní vyhoštění, které zmínil správní orgán.*“; soud uvádí následující.

57. V žádné části odůvodnění napadeného rozhodnutí není uvedeno, že by žalovaná při svém rozhodnutí vycházela ze zjištění, že žalobce byl odsouzen za správní vyhoštění. Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že „Z *opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývá, že účastník řízení byl dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 27T 68/2017 ze dne 4. 9. 2018, který nabyl právní moci dne 15. 4. 2019 a dle usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 6 To 577/2018, které nabylo právní moci dne 15. 4. 2019, odsouzen v souladu s § 337 odst. 1b zákona č. 40/2009 Sb. za spáchání úmyslného trestného činu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, k trestu odnětí svobody podmíněně v trvání 9 měsíců, se zkušební dobou na 30 měsíců do 15. 10. 2021.*“ Trestní rozsudek je součástí spisu a skutečně z něho plyne, že žalobce byl odsouzen k podmíněčnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, konkrétně skutkem, že nejméně v době od 20. 3. 2016 do 21. 9. 2017 pobýval v Teplicích a v Ústí nad Labem, přestože věděl, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-409148/ČJ-2015-000022 ze dne 14. 12. 2015, které nabylo právní moci dne 19. 2. 2016, mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. Správní vyhoštění tedy bylo žalobci pravomocně uloženo uvedeným rozhodnutím policie, a protože jej žalobce nerespektoval, byl odsouzen trestním rozsudkem za spáchání přečinu uvedeného v § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, který postihuje toho, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržuje na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění nebo bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Tedy pokud žalovaná zmiňuje správní vyhoštění, pak v souvislosti s jeho uložením žalobci, který tuto povinnost nesplnil, a proto byl odsouzen. Pokud snad žalobce touto námitkou vytýkal žalované, že při svém rozhodnutí vycházela z nesprávných skutkových zjištění, pak ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
58. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu